

**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 2011-2012
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ**

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΠΕΧΛΙΒΑΝΗ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΝΙΚΑΙΑΣ

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΓΕΜΑΤΗ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ»

Μία φωτογραφία γεμάτη αναμνήσεις

Ήταν οκτώ η ώρα μιας κρύας χειμωνιάτικης νύχτας και ο Mike μόλις επέστρεψε απ'το εργοστάσιο μεταλλουργίας, όπου εργαζόταν από τις έξι τα ξημερώματα. Είχε ανάγκη από λίγη ξεκούραση. Όταν μπήκε στο σπίτι, δεν άναψε καν το φως. Μόνος του μέσα στο μισοσκοτάδο, καθώς ο ήλιος μόλις είχε δύσει και οι χρυσές ακτίνες του χάθηκαν απ' τον ουρανό. Περπατούσε αργά· τα βήματά του ακούγονταν τόσο δυνατά, καθώς συγκρούονταν με το κρύο δάπεδο σαν να φορούσε τα καφετιά άρβυλα του πατέρα του. Έστριψε δεξιά στο διάδρομο, για να πάει στο δωμάτιό του. Η καρδιά του χτυπούσε όλο και πιο δυνατά, δεν ήξερε γιατί, μάλλον φοβόταν το σκοτάδι. Τα χέρια του ήταν ξυλιασμένα και γεμάτα ρόζους απ' την πολύωρη εργασία του στο εργοστάσιο. Προχωρούσε αργά, πολύ αργά, ώσπου έφτασε στην πόρτα του δωματίου του. Μετά βίας έβλεπε, καθώς κάθε ίχνος φωτός είχε χαθεί απ'τον ουρανό.

Ψηλαφώντας στο σκοτάδι βρήκε κι άναψε τα γαλάζια λαμπιόνια συσκότισης που κρέμονταν πάνω απ' το γραφείο του. Κάτω απ' το φως τους παρατήρησε κάτι καινούριο που ήταν σίγουρος ότι δεν το είχε αφήσει αυτός εκεί, μια παλιά ασπρόμαυρη φωτογραφία. Του φαινόταν γνωστή. Σίγουρα κάπου την είχε ξαναδεί. Ήταν η γειτονιά του. Την παρατήρησε καλά, πρέπει να ήταν τραβηγμένη πριν μια δεκαετία. Ήταν πολύ σκοτεινή, όλα φαίνονταν χλωμά. Τα φώτα συσκότισης μπροστά απ' τα σπίτια ήταν σχεδόν σβηστά, ή τουλάχιστον έτσι φαίνονταν. Δεξιά κι αριστερά του δρόμου στο κέντρο της φωτογραφίας, διέκρινε κάποια αλλόκοτα και μουντά σπίτια. Έδειχναν απεριποίητα και αφρόντιστα, σαν να ήταν εγκαταλελειμμένα.

Ξανακοίταξε τη φωτογραφία. Αυτή τη φορά είδε κάποιες σιλουέτες να διαγράφονται στον ορίζοντα, ήταν χλωμές και άχρωμες. Δεν μπορούσε να διακρίνει τα πρόσωπά τους, όμως κατάλαβε. Ήταν αυτός σε ηλικία περίπου δώδεκα χρόνων και δίπλα του σε αναπηρικά καροτσάκια, οι πληγωμένοι απ' τις εχθροπραξίες γονείς του, οι οποίοι ξεψύχησαν δύο χρόνια μετά, αφήνοντάς τον ορφανό. Αυτή η εικόνα του έφερε στο μυαλό πολλές πικρές αναμνήσεις κι ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του. Το θλιβερό γεγονός της ορφάνιας του, ο πόλεμος, ο θάνατος συγγενών και φίλων ήταν γεγονότα που ήθελε να διαγράψει απ' τη μνήμη του, να διώξει απ' το υποσυνείδητό του. Όμως, δεν μπορούσε. Θα τον ακολουθούν σε όλη τη ζωή του και θα τον στοιχειώνουν.